

PIRMAS SKYRIUS

Lilės gyvenimas beveik baigtas, tik ji to dar nežino. Jis paglostė merginos nuotrauką, kelis pastaruosius mėnesius laikytą prie lovos. Nuotraukoje ji palinkusi virš tvenkinio. Besijuokdama beria antims duonos trupinius, nieko nenuokdama apie savo niūrią ateitį.

Iki vakaro dar laukia daugybė darbų, bet galima sau leisti akimirką pasimėgauti sukauptais turtais. Jis ištraukė apatinį staliuko prie lovos stalčių, sukišo rankas į tamsią ertmę ir suspaudė medinę dėžutę. Ją pagamino per darbų pamoką mokykloje — viena iš nedaugelio pergalių tą veltui iššvaistytą gyvenimo tarpsnį. Jis daug kartų keitė gyvenamąją vietą, tad mokslai visada sekėsi sunkiai.

Nukėlęs dėžutės dangtelį, sulaikęs kvapą žvelgė į viduje suguldytas skirtingų gyvenimų daleles. Viržio šakelės formos segė, inkrustuota pusbrangakmeniais. Jis prisiminė, kaip dėl aksesuaro ilgas valandas lenkė nugarą sode. Negavo pailsėti net lyjant. Vis dėlto buvo verta. Dar dėžutėje gulėjo mažutis sidabrinis peilis laiškam — toks mėgtas ir taip dažnai naudotas, kad sukuriuojantys raštai ant rankenos nusitrynė. Laimę nešanti moneta — ar bent taip tvirtino buvęs savininkas, saugodavęs ją kišenėje ar piniginėje. Įrodymas, kad sėkmė neegzistuoja. Ir galiausiai dantis. Tiksliau, karūnelė, nulaužta per kančių kupinas, dramatiškas paskutines gyvenimo akimirkas, kai niekas nesiklostė pagal planą. Jam patiko karūnelės paviršiaus glotnumas. Vertino, kokią reikšmę ji turėjo nužudyto žmogaus gyvenime. Kur pradingsta energija atslinkus mirčiai? Jis vėl mintimis sugrižo į mokyklą. Kažką girdėjo apie tai, kad keičiasi energijos for-

ma, bet ne kiekis. Tiek žinių nepakako išlaikyti fizikos egzaminą, bet jis vis tiek džiaugėsi informacijos perliuku. Susimąstė, ar įmanoma įkvėpti mirštančio žmogaus energijos.

Daiktus dėžutėje sudėliojo taip, kad viduryje liktų vietos — ten įsivaizdavo naująjį trofėjų. Prisipratinti jo savininę prirėmė daugiau laiko nei kitus. Lilė buvo uždara, mėgo ramų šeiminių gyvenimą, sunkiai dirbo. Greitai jis jau turės prisiminimą apie ją. Galės mėgautis juo taip pat, kaip mėgaujasi kitais trofėjais, užtarnautais tokiu sunkiu darbu.

Jis patikrino buteliuką su kanapių aliejumi. Jį paruošti užtruko ištisas savaites. Daug laiko sugaišo šen bei ten pirkdamas nedidelius medžiagų kiekius, užuot viską įsigijęs vienu kartu, bet buvo verta. Tolesnis procesas iš esmės nesudėtingas. Vienintelis nesklandumas kilo pačiam išbandžius aliejų. Įmigo taip giliai, kad kitą dieną praleido darbą. Nieko gero. Turi nemažai išlaidų. Tokiam neeiliniam pašaukimui būtina kruopščiai planuoti finansus. Darbai, už kuriuos mokama grynaisiais, ant kiekvieno kampo nesimėto.

Sugrąžinęs dėžutę į ertmę po stalčiumi, mintyse dar kartą pasikartoję plano detales. Automobilis paruoštas. Visi žibintai dega — nevalia patraukti policijos dėmesio tokia absurdiška smulkmena kaip perdegusi lemputė. Visą lietė tik su pirštinėmis. Visus reikmenis. Nė vieno daiktelio neužkliudė nepridengta oda. Prisižiūrėjo pakankamai laidų apie nusikaltimus, kad žinotų, jog šiais laikais rūpesčių kelia ne tik pirštų atspaudai. Odos ląstelės paliktų DNR pėdsaką, to pakaktų pateikti jam kaltinimus. Nenorėjo būti sučiuptas. Tiek daug reikia padaryti. Dar tokiai galybei žmonių reikia jo dėmesio.

Viskas paruošta. Net liko laiko nusenūsti. Turint omenyje, kiek daug reikės nuveikti, verčiau pailsėti. Vargindavo ne tik fizinė veikla. Žudymas — sunkus darbas. Kiekvienas, galvojantis, kad gyvybę užgęsta per kelias sekundes, kaip rodoma televiziniuose trileriuose, yra tikras kvailys. Dažniausiai mirtis primena lėtą striptizą. Yra

būdų, kaip ją prisišaukti greitai: ginklo šūvis, sprogmenys, rimta galvos trauma. Tačiau viską atlikdamas plikomis rankomis neišvengiamai užtrunki ilgiau. Dusinimui ir skandinimui reikia itin daug laiko. Nemaža tikimybė, kad ir pats būsi sužeistas. Apdraskymai, spyriai į tarpkojį, lūžę kaulai. Jam to jau gana.

Atsigulęs ant lovos užsimerkė. Laukimas yra proceso dalis. Skubėti pasiekti rezultatą būtų tas pat, kaip pradėti skaityti knygą nuo paskutinio skyriaus. Rezultatai tokį smarkų jaudulį sukeldavo dėl ilgo pasiruošimo ir veikėjų puoselėjimo. Praeityje jam sunkiai sekdavosi parinkti idealias aukas, o dabar vienu metu pasirodė net trys. Jis nusijuokė. Kambaryje pasigirdo ausį režiantis springimą primenantis garsas. Tartum būtų sprogsi petarda. Garsas žiaurus, bet jis nebuvo žiaurus žmogus. Toks tapdavo tik tada, kai žiaurumo nebūdavo įmanoma išvengti.

ANTRAS SKYRIUS

— Brangute, leisk, nupirksiu tau dar išgerti. — Lilei grįžus iš baro tualetu Džojus nusišypsojo.

Lilė spraudėsi tarp penktadienio vakarą užmaršties ieškančių žmonių. Nepastebėjo, kad jai pasisukus šonu prasibrauti pro juos vienas išispoksojo į užpakaliuką. Gal ir ne veltui, pamanė Džojus. Toks kūnas išties traukia žvilgsnius. Neketino dėl tokios smulkmenos pradėti konflikto.

— Džojau, mano eilė. Tau nebūtina visada pirkti gėrimų, — įsitaisydama šalia atsakė Lilė.

Jiedu spaudėsi nedidelėje erdvėje ir aplink stiprėjant susirinkusiųjų balsų, muzikos ir žingsnių ant medinių grindų triukšmui kalbėjo vis garsiau.

— Ar taupai universitetui? — pasiteiravo jis, nurinkdamas tuščius bokalus.

— Juk žinai, kad taupau, — atšovė ji. — Vis dėlto tai nereikia, kad...

— Ar liesi prakaitą stengdamasi tapti pačia geriausia gydytoja?

Džojus pasilenkė ją pabučiuoti. Prie jų stalo sėdinčių merginų būrelis pavartė akis ir prunkštelėjo. Pasibjaurėjimo kauke maskavo pavydą.

— Tu beprotis. — Lilė atsakė į bučinį.

— Tad ar galiu padaryti pasauliui paslaugą ir padėti panelei Lilei Eustei ateityje gelbėti gyvybes išvaduodamas nuo papildo-

mų... — skaičiuodamas jis užvertė žvilgsnį į lubas, — aštuonių svarų keturiasdešimt šešių centų išlaidų?

— Pasiduodu, — Lilė nusijuokė, dar sykį pabučiavo Džojų ir išraudusi paslėpė veidą prigludama jam prie kaklo.

— Gerai, pričiupai. Jaučiu silpnybę moterims su baltais chaltais ir stetoskopais ant kaklo. Tai tik būdas slapta finansuoti savo keistą fetišą, — pajuokavo Džojus.

Jam nueinant Lilė apsimetė kumštelinti į ranką. Džojus negirdėjo, kaip į jį spoksanti mergina patyliukais švilptelėjo. Nepastebėjo, kad šalia jų sėdinti mergina žvilgsniu verte vėrė Lilę. Jiedu buvo vienas kitą tematanti porelė.

Kelionė iki baro priminė kopimą į aukštą kalną. Klientams bandant atsitraukti su iki kraštų pripildytais bokalais kitų laukiančiųjų nugaros būdavo apliejamos gėrimais. Visi stengėsi iškovoti palankias pozicijas ir kėlė balsus, jei nebūdavo aptarnaujami pirmi. Skambėjo reikalavimai pakeisti muziką, skundai, kad kažkas užsirakino vienoje iš dviejų kabinų moterų tualete. Statinėje baigėsi alus. Džojus kantriai stovėjo ir šypsojosi atleisdamas mindžiojantiems kojas, besidaužantiems alkūnėmis. Jis turėjo Lilę — viską, apie ką kada nors svajojo.

Automobilyje buvo suruošęs viską, ko reikėjo tobulam romantiškam vakarui: malkų, prakurų, degtukus, buteliuką sušildysiančio alkoholio, miegmaišį. Net ir oras pasitaikė palankus. Šalta, bet nelis. Buvo toks dėmesingas, kad prieš kelias dienas net apžiūrėjo jų kelionės tikslą. Edinburgas didingai drieksis jiems po kojomis. Jei prasisklaidys debesis, miesto šviesos primins virš galvos šviečiančių žvaigždžių atspindį. Pagaliau turės Lilę vien tik sau. Ir pakankamai laiko atskleisti, ką ji iš tiesų jam reiškia.

Pernelyg šalta, kad kas nors nuogas gulinėtų lauke. Tokia buvo pirmoji ir absurdiškiausia Markui Makvėjui šovusi mintis. Drono į

ekraną siunčiami vaizdai toli gražu nepriminė tokių, kokių tikėjosi. Taip, žemiško šerkšno ir nykių akmenų laukė. Taip, niūraus, tuščio dangaus ir rūko temdomo horizonto taip pat. Ne, nesitikėjo išvysti ant žemės sudribusios moters viena sulenкта, kita ištiesta koja. Viena ranka sulenкта už galvos, kita guli ant žemės. Vėjas taršė ilgus raudonus plaukus — jie dengė akis tartum plazdantis šydas. Prie merginos kojų matyti laužavietės pelenai. Šalia numesta degtukų dėžutė. Markas priskraidino droną arčiau mėgindamas įtikinti save, kad pamatys šonkaulius kylant ir vėl nusileidžiant. Deja. Tada nukreipė droną prie merginos veido vildamasis, kad nebus apkaltintas iškrypėlišku elgesiu, ir meldamas visų dievybių, kad tik instinktas klystų. Kaip gerai būtų suklysti. Dronas kybojo už kalvos keteros Markui nematomas. Vyrukas pamažu leido jį žemyn stengdamasis neskraidinti tiesiai virš moters — dėl viso pikto, kad pabudusi ir atsisėdusi neatsidaužtų. Apžiūrėjęs ją iš arčiau palengvėjimo nepajuto. Drono kamera kokybiška. Ekране Markas matė mėlynos spalvos atspalvius, neturinčius nieko bendro su šerkšnu ar žiemą sustingusiais viržiais. Mėlynos buvo merginos lūpos, atmerktos akys, venos ir deguonies nebegaunanti oda.

Markas pasileido bėgte. Žinojo, kad pastangos bergždžios, bet mintis, kad galėtų prie mirusios moters tiesiog eiti, atrodė nepagarbi. Keliaklupsčias, pasiremdamas rankomis, įveikė keterą. Nė nemąstė apie ilgesnį, lengvesnį kelią aplink. Kai merginą išvydo savo akimis, jo kūnas vietomis jau kraujavo. Ant žemės — siaubingas vaizdas, apie kurį nenutuokė gerieji Edinburgo žmonės, tolumoje bundantys virš jų dunksančios Artūro Sosto kalvos papėdėje. Nepaisydamas nubrozdintos kelių odos ir supjaustytų plaštakų Markas skubiai leidosi akmenų nuogrivomis. Skubėdamas žemyn šaukė merginą.

Dronas gulėjo už kelių metrų atsitrenkęs į žemę. Iš jo teliko plastiko ir metalo krūvelė. Markas nė nesuvokė, kada nusviedė šalin valdymo pultelį. Kišenėje čiuopiamas mobilusis telefonas vis išsprūsdavo iš pirštų. Štai jis jau šalia merginos, klūpi ant sušalusios

žemės, spaudžia pirštus jai prie kaklo suvokdamas, kad tokios spalvos kūnas tikrai negali turėti pulso. Nors ir neabejojo, kad gyvybė palikusi kūną, nusivilko žieminių palatą ir užklojo merginą pridengdamas jos nuogybę. Tada paskambino policijai ir kaip galėdamas aiškiau apibūdino, kurioje vietoje ant didingo užgesusio ugnikalnio, dunksančio virš Škotijos sostinės, jis yra.

Iš arti Markas matė, kad mergina jaunesnė, nei pagalvojo anksčiau. Ledinis nakties šaltis pasiglemžė jaunystės raudonį. Kaip jis pats, mergina buvo ant ribos, skiriančios paauglystę ir suaugusiojo gyvenimą. Pirmuosiuose žiemos saulės spinduliuose spindėjo smulkutis deimantas, įsegtas nosies šone. Saulė išryškino ir šviesias sruogėles, meniškai padailinančias varinius plaukus. Markas vos susilaikė nenubraukęs plaukų merginai nuo veido — tada aiškiau matytų akis. To nenorėjo. Jis atsistojo, žvilgtelėjo į kalvos papėdę tikrindamas, ar neregėti artėjančių transporto priemonių, bet kelių aiškiai nebuvo matyti. Vasarą ši nuošali vietelė būtų nuostabiai idiliška, jei tik nugulėtų palaikai. Marko akį patraukė plevėsuojantis raudonas objektas, už kokių dvidešimties metrų pakibęs ant žemų krūmynų.

— Po minutėlės grįšiu, — pažadėjo jis.

Atrodė nemandagu pasišalinti nieko nepasakius, net jei kūnas ir be gyvybės ženklų. Nusivilkus palatą, netruko apimti šaltukas. Tikėdamasis sušilti Markas prisivertė pabėgioti. Spėliojo, ar ilgai užtruks, kol tokioje sunkiai pasiekiamoje vietoje pasirodys policija. Pats automobilį paliko už pusantro kilometro, kalvos papėdėje. Statūs šlaitai ir akmenuoti keliai svetingai priimdavo tik keturiais ratais varomas transporto priemones.

Paaikėjo, kad raudonasis objektas yra palaidinė — šilta, storos medvilnės, puikiai tinkama vakarams prie laužo ar gerti aludėse. Markas ją pakėlė ir grįžtelėjo į merginą vertindamas, ar drabužis jos dydžio. Nusprendė, kad jos. Kelias minutes paėjęs keliuku aptiko ant uolos pakibusią akinamai baltą liemenėlę. Metaliniai kabliukai rankose priminė ledą.

Sraigtasparnį Markas išgirdo anksčiau nei pamatė. Rotorių ūžesys gąsdino gyvūniją ir aidėjo nuo uolų. Pareigūnai suko ratus nustatydami kūno vietą ir perduodami koordinatas policininkams, kurių automobilių mėlyni švyturėliai pagaliau sušmėžavo papėdėje. Rastus drabužius Markas stačiu šlaitu nešė prie merginos.

Pro kalvos keterą išniro veidas, tada dar du. Pirmasis žmogus ištiesęs ranką atžygiavo tiesiai prie Marko.

— Labas rytas, — pasisveikino apšlifuotu, bet vis tiek gana aiškiai girdimu prancūzišku akcentu. — Esu detektyvas inspektorius Lukas Kalanakas. Kaip suprantu, apie įvykį pranešėte jūs? — pasiteiravo. Markas linktelėjo. — Pasitraukime atokiau. Kaip jaučiatės?

— Nė pats nežinau, — prisipažino Markas. — Turbūt geriau nei ta mergina.

Neabejotinai geriau, pamanė Kalanakas, vildamasis, kad mirtis ją aptiko atsitiktinai, ir spėliodamas, kiek laiko praleis žvelgdamas į merginos veidą nusikaltimų tyrimo kambario lentoje. Tada susimąstė, ar kas nors kada nors pabudęs rytą yra nujautęs, kad tądien jiems lemta mirti. Ar prieš lėkdami iš namų į darbą arba studijas dar kartelį žvilgtelėjo į veidrodį nujausdami, kad kažkas šioje visatoje pasikeitė? Akimirką plūstelėjo pyktis dėl vėsaus Škotijos oro, drėgmės ir pilkumos. Mergina mirė lediniame šaltyje, paskutiniams atodūsiams išsi-sklandant ore. Ne taip reikėtų iškeliauti iš šio pasaulio. Karti, niūri, vieniša mirtis. Detektyvas tikėjosi, kad mergina nenutuokė, kas jos laukia.

TREČIAS SKYRIUS

Praėjus penkiems mėnesiams po paaukštinimo detektyvė vyriausioji inspektorė Ava Turner vis dar kentė nuo lėtinio apsimetėlio sindromo. Ne dėl to, kad vadovavo daugybei žmonių, ne dėl susirinkimų, kuriuose privalėjo dalyvauti, ne dėl naujojo kabineto. Ne. Tiesiog nebesijautė galinti sukiotis nusikaltimų tyrimo kambaryje, gerti kavą, nagrinėti dienos įvykius ir tinkamomis aplinkybėmis nusijuokti. Dar mažiau jai patiko spaudimas užtikrinti visuomenės gerovę stebuklingai besitraukiant Škotijos policijos biudžetui. Atrodė, kad pastaruoju metu žodis „ne“ tapo dažniausiu jos atsakymu. Ar galima pasamdyti dar vieną ekspertą konkrečios bylos tyrimui? Ne. Ar Žmogžudysčių skyriaus pareigūnams, apklausiantiems liudytojus, galėtų padėti dar keli policininkai? Ne. Ar būtų galimybė išbandyti naują programą, skirtą filtruoti stebėjimo kamerų vaizdus? Kokio, po velnių, atsakymo į tokį klausimą tikiesi? Ava nesigailėjo priėmusi paaukštinimą. Tiesiog sulig kiekvienu karjeros laipteliu svajonės daryti gera ir tirti nusikaltimus vis labiau panėšėjo į kapsintį nusivylimo čiaupą.

Jos karjerą stebėjo vis daugiau žmonių, o asmeninis gyvenimas tapo labai vienišas. Žmogžudysčių skyriaus darbuotojai manė, jog juos ir vyriausiąją inspektorę skiria pernelyg ryški riba, kad būtų galima retsykiais pakviesti ją drauge į aludę. Net jei tokio pakvietimo ir sulauktų, Ava jaustų pareigą sugalvoti kokį nors pasiteisinimą. Dauguma panašaus rango pareigūnų buvo pernelyg užsiėmę vaikų auginimu ir antrosiomis pusėmis, kad norėtų po darbo pabendrau-

ti. Įpusėjusi ketvirtą dešimtį, vis dar netekėjusi, Ava buvo jauniausia savo rango pareigūnė. Neturėjo, kas ją prablaškytų. Geriausia jos draugė buvo visa galva pasinėjusi į naujus santykius, karštesnius net už aitrausią pasaulyje papriką. Bus nepasiekama tol, kol pati arba naujoji jos mergina prisimins, kad vis dar egzistuoja pasaulis už miegamojo durų. Pasirodo, sėkmės kaina — be galo ilgi vakarai. Sėdėdama savo kabinete Ava žvelgė į telefoną. Žinojo, jog nevalia tikėtis, kad jis suskambės. Jos noras prasiblaškyti brangiai kainuotų kitiems žmonėms.

Šeštą dešimtmetį baigiantis skaičiuoti detektyvas seržantas Laivlis, nieko nenuokiantis apie politinį korektiškumą, išdygo nesibeldęs. Ava pamąstė, gal jam priminti, kad tiesiog mandagu būtų pranešti, jog nori užėiti į kabinetą, bet taip apsidžiaugė draugija, kad pastabos neištarė.

— Ar radai detektyvą inspektorių Kalanaką? — pasiteiravo Ava.

— Radau. Pirmiausia patikrinome vyrų tualetus. Dažniausiai jis aptinkamas netoli veidrodžio. Keista, bet šįkart buvo užklyptas išties dirbantis tiriamąjį darbą, ponias.

— Ačiū, seržante Laivli. Jei jau baigei juokelius, gal norėtum papasakoti, prie kokios bylos dirba tavo viršininkas? — rėžė Ava.

Laivlis išsišiepė. Jiedu su Kalanaku niekada nesutarė. Vis dėlto neseniai išmoko vienas kito vengti ir tik retkarčiais mestelėti kokią įžeidimą.

— Ant Artūro Sosto kalvos rastas kūnas. Reikės išsamesnių tyrimų, bet pradiniai duomenys rodo, kad nusikaltimo nebūta. Įvykio vietoje lankėsi patologė. Nematyti jokių aiškių sužalojimų ar smurto žymių. Palaikiai išvežti atlikti skrodimą. Dabar teliko juos atpažinti. Kai žinosime aukos vardą, bus informuota šeima. Panašu, kad detalės susidėlios tvarkingai. Neabejoju, jūsų varginti nereikės.

— Ir vis dėlto gal galėtum paprašyti, kad grįžęs Kalanakas pateiktų man ataskaitą? Norėčiau išgirsti naujienas, — tarė Ava, nu-

žvelgdama puodelį Laivlio rankoje. — Ar yra kokia galimybė, kad jis skirtas man? — paklausė nusišypsodama.

Laivlis patraukė didelį gurkšnį.

— Atleiskite, ponija, būčiau paruošęs jums gėrimą, bet žinau, kad šiomis dienomis toks elgesys nebepriimtinas. Juk nenorėtumėte, kad kas nors pamanytų, jog iš pavaldinių tikitės kavos. Tai prieštarautų moderniajai policijos sampratai. — Seržantas išskubėjo iš kabineto.

Ava atsilošė kėdėje. Keikė adrenalina, kuri jos kūnas ėmė gaminti vos paminėjus naują tyrimą. Kaip nesveika ir liūdna, kad neturėdama ką veikti policininkė nuobodžiauja, užuot dėl padėties pasidžiaugusi. Yra kaip yra. Tragiška žinia, kad ant Artūro Sosto kalvos kažkas mirė; Ava džiaugėsi, kad nusikaltimo požymių nerasta. Vis dėlto jai reikėjo rimčiau prasiblaškyti, nei tik pasirašyti kasmetinės Žmogžudysčių skyriaus vakarienės planus.

Kažkoks juokdarys pasirūpino, kad šiemet ji vyktų prancūziškame restorane, — Ava įtarė, kad tai sarkastiškas pokštas, skirtas detektyvui inspektoriui Kalanakui. Jo pusiau prancūziška, pusiau škotiška kilmė vis dar sukeldavo tiek pat juokelių, kaip ir prieš metus, kai iš Interpolo perėjo dirbti į Škotijos policijos pajėgas. Net ir prancūziškas akcentas nublanko prieš patyčias, kurias teko išverti, kai komanda sužinojo apie jo praeitį — modelio karjerą. Į Kalanako veidelį išties sunku nespoksoti. Moterys nuolat įsmeigdavo žvilgsnį. Tamsioms akims, ilgoms blakstienoms, išraiškingam žandikauliui ir alyvuogių atspalvio odai nelemta susilieti su minia. Kai tekdavo su juo bendrauti, Ava nuolat apie tai mąstydavo. Tiksliau, pasitaisė Ava, mąstydavo seniau, kai jiedu dar bendravo. Po jos paaukštinimo ėmė žaisti nejaukų žaidimą — kartodavo, kad greitai metu reikėtų ką nors drauge nuveikti, bet niekada neįvardydavo, ką ir kada.

Ava laikė telefoną rankoje. Ketino paklausti Kalanako naujienų, kai pasigirdo skambutis. Detektyvė vyriausioji inspektorė pakėlė telefoną prie ausies.

— Terner, — atsiliepė.

— Dievulėliau, ar galėtum taip neatsiliepinėti? Nenorėčiau, kad su Žmogžudysčių skyriumi susisiektų žmonės nė nespėję prisistatyti pasijustų krizės sukuryje. Juk nesame krizės sukuryje, ką? — metė komisarė Overbek.

— Ne, ponias, — užtikrino Ava. — Atsiprašau. Kaip tik ketinau...

— Šaunu, šaunu. Sudariau pagrindinių kandidatų į laisvas detektyvo inspektoriaus pareigas sąrašą. Pamaniau, reikėtų duoti tau jį peržiūrėti prieš pradėdant darbo pokalbius, tad šią popietę atsiųsiu. Būtų naudinga, jei tokiu pat metu rytoj pateiktum savo išvagas. Be to, tu kviesta šįvakar išgerti su „Miesto bičiuliais“, bet, kaip suprantu, dalyvauti neketini. Kodėl?

— Ak, šįvakar? Einu pas fizioterapeutą. Nenorėjau gaišti darbo metu, tad sutariau dėl susitikimo vakare. Jei šįvakar atšauksiu, teks laukti dar mėnesį, — dėstė Ava, džiaugdama, kad komisarė klausimus uždavinėja telefonu, o ne akis į akį. Nors daug metų stebėjo, kaip kiti žmonės apklausiami įtikinamai meluoja, Ava vis dar nebuvo įvaldžiusi tokio talento.

— Visiškai teisingai, neturėtum darbo laiko gaišti masažams. Turbūt ką nors keisti jau vėlu, bet ateityje privalai prisiminti žaidimo taisykles. Nepraleisk kito susitikimo. Kitą mėnesį toliau stenkis, kad niekam netektų dirbti viršvalandžių. Nors kartelį sutilpai į biudžetą, o tai reiškia, kad man nereikės klausytis tarybos nesąmonių. Norėčiau, kad taip tęstųsi ir toliau, — nurodė Overbek.

— Taip, ponias, — sutiko Ava, tik kitame linijos gale pašneko vės nebebuvo.

Ava parašė elektroninį laišką Ailsai Lambert, vyriausiajai Edinburgo teismo medicinos patalpai, pasiteiravo naujienų apie ant Artūro Sosto kalvos rastą kūną, o tada leido sau malonumą patikrinti, kokius filmus rodo kine. Mieliausiai rinkdavosi klasiką, retkarčiais rodomą vėlai vakare, o šiuo metu tikėtų bet koks mąstyti nereikalaujantis filmas ir didelė dėžė spragėsių. Pasisekė. Vienuoliktą vakaro

rodys Serdžo Leonès „Kartą laukiniuose Vakaruose“. Laukia pasimatymas su Čarlzu Bronsonu, o tai geriau, nei dar vieną vakarą praleisti vienišai namie. Palyginti su „Miesto bičiulių“ susibūrimu, ši pramoga prilygo aukso puodui. Labai vargino aštuoniasdešimtmečių vyrų, manančių, kad turi teisę prašyti atnešti jiems dar vieną gėrimą tik todėl, kad yra kitos lyties atstovai, būti vadinamai brangute. Senukai tenorėdavo kalbėti apie savo pasiekimus golfo lauke, o tau tekdavo patyliukais stovėti šalia ir apsimesti, kad esi sužavėta. Gal komisarė Overbek ir moka žaisti paaukštinimą užtikrinančius žaidimėlius, bet Ava nėra tokia tolerantiška ir ambicinga.

Vėl atsivėrė durys ir pasirodė Laivlis.

— Ar neduotum ramybės? — atsiduso Ava. — Jei grįžai dar kartą pakankinti kava, gal galiu patarti... — pradėjo ji, bet išvydo išraišką kolegės veide. Įprastai surūgęs, nuoskaudų kupinas veidas buvo susmukęs, tik kaklas įsitempęs. Gerklė vis judėjo, bet nepasigirdo nė garselio. Ava suprato, kad seržantas Laivlis iš visų jėgų stengiasi nepravirkti. — Pasakok, — paragino.

— Vyriausiasis inspektorius Begbis, — prabilo Laivlis. — Atleiskite.

Ava atsistojo kuo puikiausiai suvokdama, ką reiškia išraiška seržanto veide. Vis tiek norėjo išgirsti tuos žodžius.

— Nustok atsiprašinėti, Laivli. Tiesiog sakyk, kas atsitiko.

— Ponia, nesu tikras, kas atsitiko. Rastas jo automobilis. Buvo jau per vėlu. Viršininkas mirė.

Ava pajuto skausmingą dūrį į krūtinę. Užėmė kvapą, pasijuto naujienų slegiama prie žemės. Kartais informacija turi stulbinamą fizinį poveikį. Jos buvusio viršininko ir ilgamečio draugo nebėra.